

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Mostě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Švecové a přísedících Vlasty Holubové a Jarmily Staňkové v právní věci žalobce: [redacted] nar.: [redacted] bytem [redacted], zastoupeného ustanoveným zástupcem JUDr. Jiřím Suškou, advokátem se sídlem Teplice, U soudu 7, a žalovaného: Důl Kohinoor, a.s., IČ: 25411616, se sídlem Dolní Jiřetín č.p. 5, 435 43 Horní Jiřetín, o žalobě o zaplacení částek 94.125,-- Kč s úrokem z prodlení ve výši 5.176,70 Kč za období od 27.06.2002 do 22.06.2003, dále o zaplacení částek 34.489,-- Kč s příslušenstvím, 7.613,-- Kč s příslušenstvím a 30.321,-- Kč s příslušenstvím, **t a k t o :**

I. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci částku 61.715,- Kč jako náhradu za ztrátu na výděлку za období od 5.3.2001 do 31.3.2002.

II. V rozsahu částky 32.408,- Kč, včetně požadovaného úroku z prodlení se žaloba ohledně nároku na náhradu za ztrátu na výděлку za období od 5.3.2001 do 31.3.2002, **z a m í t á .**

III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 34.489,- Kč jako náhradu za ztrátu na výděлку za období od 1.7.2004 do 31.12.2005 s úrokem z prodlení za období od 16.1.2007 do 30.6.2007 ve výši 9,25% p.a. z částky 34.489,- Kč, dále s úrokem z prodlení ve výši 9,5 % p.a. z částky 34.489,- Kč za období od 1.7.2007 do 31.12.2007, dále s úrokem z prodlení ve výši 10,5% p.a. z částky 34.489,- Kč za období od 1.1.2008 do 30.6.2008, dále s úrokem z prodlení ve výši 10,75% p.a. z částky 34.489,- Kč za období od 1.7.2008 do 31.12.2008, dále s úrokem z prodlení ve výši 9,25% p.a. z částky 34.489,- Kč za období od 1.1.2009 do 30.6.2009 a za období od 1.7.2009 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení z částky 34.489,- Kč ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky, vyhlášené ve věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí.

IV. Pokud byl z částky 34.489,- Kč požadován úrok z prodlení za období předcházející datu 16.1.2007, se v této části žaloba zamítá.

V. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 7.613,- Kč s úrokem z prodlení za období od 15.4.2007 do 30.6.2007 ve výši 9,25% p.a. z částky 7.613,- Kč, dále s úrokem z prodlení ve výši 9,5% p.a. z částky 7.613,- Kč za období od 1.7.2007 do 31.12.2007, dále s úrokem z prodlení ve výši 10,5% p.a. z částky 7.613,- Kč za období od 1.1.2008 do 30.6.2008, dále s úrokem z prodlení ve výši 10,75 % p.a. z částky 7.613,- Kč za období od 1.7.2008 do 31.12.2008, dále s úrokem z prodlení ve výši 9,25 % p.a. z částky 7.613,- Kč za období od 1.1.2009 do 30.6.2009 a dále za období od 1.7.2009 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení z částky 7.613,- Kč ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky, vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí.

VI. Pokud byl úrok z prodlení požadován z částky 7.613,- Kč za období předcházející datu 15.4.2007, se v této části žaloba **z a m í t á**.

VII. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 30.321,- Kč jako náhradu za ztrátu na výdělků za období od 1.1.2007 do 31.12.2008 s úrokem z prodlení ve výši 9,25% p.a. z částky 30.321,- Kč za období od 6.2.2009 do 30.6.2009 a dále za období od 1.7.2009 do zaplacení s ročním úrokem z prodlení z částky 30.321,- Kč ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky, vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí.

VIII. Pokud byl úrok z prodlení z částky 30.321,- Kč požadován za období předcházející datu 6.2.2009, se v této části žaloba zamítá.

IX. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

X. Stát – Česká republika – nemá právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému.

XI. Povinnost k zaplacení soudního poplatku státu se žalovanému nestanoví.

XII. Povinnost uloženou ve výroku sub. I, sub. III, sub. V., sub. VII., je žalovaný povinen splnit do 30-ti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, podanou dne 27.06.2002 a postupně doplněnou a změněnou podáními žalobce ze dne: 02.03.2006, 21.03.2007, 22.01.2009, domáhal zaplacení náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti z titulu odpovědnosti žalovaného za poškození zdraví žalobce nemocí z povolání – syndrom karpálního tunelu bil. vpravo, po operaci v 11/00 – G 560, kapitola II – položka 10, zjištěné ke dni 20.09.2000 Masarykovou nemocnicí v Ústí nad Labem, oddělením nemocí z povolání - rozhodnutím ze dne 13.08.2001. Za období od 05.03.2001 do 31.03.2002 uplatňoval náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti ve výši 94.125,- Kč s úrokem z prodlení ve výši 5.176,70 Kč za období od 27.06.2002 do 22.06.2003. Za období od 01.07.2004 do 31.12.2005 uplatňoval nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti ve výši 34.489,- Kč s úrokem

z prodlení ve výši stanovené vl. nař. č. 142/94 Sb. ve znění vl. nař. do. 163/2005 Sb. Za období od 01.01.2006 do 31.12.2006 uplatňoval nárok na náhradu za ztrátu na výdělků ve výši 7.163,--Kč s úrokem z prodlení ve výši dle vl. nař. č. 142/94 Sb. ve znění vl. nař.č.163/2005 Sb.. Za období od 01.01.2007 do 31.12.2008 uplatňoval nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti ve výši 7.749,-- Kč za rok 2007 a ve výši 22.572,-- Kč za rok 2008, to je celkem částka 30.321,--Kč, s úrokem z prodlení dle vl. nař. č. 142/94 Sb. ve znění vl. nař. č. 163/2005 Sb. Argumentoval tak, že u žalovaného pracoval naposledy před zjištěním předmětné nemoci z povolání v pracovním poměru jako horník na hlubině za podmínek, z nichž tato nemoc z povolání vzniká, že jeho pracovní poměr u žalovaného skončil dne 30.09.2000 na základě výpovědi z pracovní poměru, kterou mu dal žalovaný podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) tehdy platného zákoníku práce, že po skončení pracovního poměru u žalovaného byl v tzv. podpůrné době v pracovní neschopnosti až do 2.3.2001, že jako uchazeč o zaměstnání se proto zaevidoval na Úřadu práce v Teplicích až dne 05.03.2001, že do zaměstnání nastoupil dne 19.12.2001 jako ostražka objektu u firmy B.A. DORA, a.s., Most, že tento pracovní poměr skončil ve zkušební době dne 14.03.2002 z podnětu zaměstnavatele, že dne 30.11.2002 byl posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích uznán plně invalidním v souvislosti s předmětnou nemocí z povolání, že rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 24.01.2003 mu byl přiznán od 22.02.2003 plný invalidní důchod ve výši 9.107,- Kč měsíčně, jenž byl rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení v Praze ze dne 27.11.2003 změněn na částečný invalidní důchod ve výši 5.307,-- Kč od 6.12.2003, že poživatel částečného invalidního důchodu je od té doby nepřetržitě, že zaměstnání si našel sám jako osoba částečně invalidní a že od 01.07.2004 nepřetržitě je zaměstnán jako dělník u firmy TABUC PACK, s.r.o., provoz Úpořiny, takže jeho příjem od té doby se sestává z výdělků ze zaměstnání a z částečného invalidního důchodu. Poukazoval na to, že při vyčíslení náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vycházel z výdělků před vznikem škody ve výši 12.190,--Kč hrubého, že se jednalo o výdělek, jehož dosáhl u žalovaného, že jiný výdělek před datem 5.3.2001, od něhož se domáhá náhrady za ztrátu na výdělků neměl, že v jeho případě vznik nároku na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti bezprostředně navazoval na nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti v období od 02.10.2000 do 2.3.2001, který spolu s dalšími uplatněnými nároky odškodnila Kooperativa, pojišťovna, a.s. tak, že mu přiznala za označené období částku 6.488,-- Kč. Na uplatněný nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti mu odmítl dobrovolně plnit žalovaný i Kooperativa, pojišťovna, a.s. Z tohoto důvodu uplatnil předmětný nárok žalobce u soudu. Tvrdil, že ztráta na výdělků po skončení pracovní neschopnosti je v jeho případě v příčinné souvislosti s předmětnou nemocí z povolání, že jeho výdělek po zjištění nemoci z povolání s připočtením invalidního důchodu byl nižší než výdělek před vznikem škody, takže mu vznikla újma.

Žalobce akceptoval částečný rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 07.05.2007, č.j.: 16 C 397/2002-133, jímž byla žaloba částečně zamítnuta ohledně částky 38.521,-- Kč jakožto nároku na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti uplatněného za období od 22.02.2003 do 05.12.2003, a to námitce promlčení uplatněné v případě tohoto nároku žalovaným. Tento částečný rozsudek je v právní moci od 22.06.2007.

Žalovaný uplatnil výše zmíněnou námitku promlčení. Nezpochybnil svou odpovědnost za

škodu způsobenou žalobci předmětnou nemocí z povolání. Potvrdil, že na uplatněný nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti žalobci doposud neplnil. Navrhoval, aby žaloba byla zamítnuta. Poukazoval na to, že pracovní poměr žalobce u žalovaného skončil výpovědí podle ust. § 46 odst. 1 písm. c) tehdy platného zákoníku práce, to je z důvodu organizačních změn – útlumu těžby, že žalobcem tvrzená ztráta na výdělků proto není v příčinné souvislosti s přiznanou nemocí z povolání, že náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti je samostatným nárokem, že žalobce vyšel s nesprávně určeného výdělků před vznikem škody, že podle ustálené judikatury měl vycházet z pravděpodobného výdělků, kterého by dosáhl, pokud by u něj nenastala nemoc z povolání, a to vzhledem k jeho vzdělání, zdravotnímu stavu a schopnostem, že pravděpodobný výdělek by měl být stanoven jako hrubý měsíční výdělek. Žalobce ohledně výdělků před vznikem škody podle názoru žalovaného neunesl důkazní břemeno.

Mezi účastníky řízení bylo tedy sporné, zda k žalobcem tvrzené ztrátě na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za období od 5.3.2001 do 31.12.2008 - s vyloučením nároku na náhradu za ztrátu na výdělků za období od 22.02.2003 do 05.12.2003, o němž již bylo pravomocně rozhodnuto částečným rozsudkem č.j. 16 C 397/2002-133, - skutečně došlo a zda tvrzená ztráta na výdělků byla v příčinné souvislosti s předmětnou nemocí z povolání. Taktéž byla sporná výše výdělků po skončení pracovní neschopnosti jakožto kritéria pro zjištění výše ztráty na výdělků.

K těmto sporným skutečnostem, které mají význam pro rozhodnutí ve věci samé, proto soud soustředil další dokazování.

Žalobce prokazoval tvrzení uvedená v žalobě (včetně jejích změn a doplnění) jeho účastenským výsledkem a dále důkazy listinnými.

Takto bylo zjištěno jako nesporné, že žalobce byl naposledy zaměstnán u žalovaného jako horník v hlubině a že pracoval za podmínek, za nichž vzniká předmětná nemoc z povolání, která byla u něj zjištěna ke dni 20.09.2000, kdy byl ještě zaměstnancem žalovaného, neboť jeho pracovní poměr u žalovaného skončil až 30.09.2000 výpovědí podle ust. § 46 odst. 1 písm.c) tehdy platného zákoníku práce (zák.č. 65/65 Sb.) z důvodu organizačních změn na straně žalovaného, který podle ust. § 46 odst. 2 písm. a) tehdy platného zákoníku práce (zák.č. 65/65 Sb.) v důsledku organizačních spočívajících v útlumu těžby – neměl možnost žalobce dále zaměstnávat.(viz pracovní smlouva žalobce ze dne 7.1.1992, výpověď z pracovního poměru ze dne 10.5.2000, zápis o provedeném pohovoru v souvislosti s realizací organizační změny ze 6.6.2000, rozhodnutí oddělení nemocí z povolání Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem o přiznání nemoci z povolání ze dne 13.08.2001, hlášení nemoci z povolání ze dne 13.8.2001 adresované žalovanému). Po ukončení pracovního poměru u žalovaného byl žalobce od 2.10.2000 do 2.3.2001 v pracovní neschopnosti. Nemocenské mu likvidoval a vyplácel žalovaný, jelikož se jednalo o nemocnost v tzv. ochranné době. Po dobu trvání této nemocnosti se žalobce nemohl zaevidovat u příslušného úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Za období od 2.10.2000 do 2.3.2001 vznikl žalobci nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po dobu pracovní neschopnosti ve výši 6.488,- Kč hrubého, kterou likvidovala Kooperativa, pojišťovna, a.s. Jako uchazeč o zaměstnání se žalobce zaevidoval na Úřadu práce v Teplicích dne 5.3.2001 a v evidenci byl do 18.12.2001. Z evidence byl vyřazen z důvodu, že si sám našel

zaměstnání. Jako uchazeč o zaměstnání pobíral žalobce po dobu šesti měsíců hmotné zabezpečení před nástupem do zaměstnání od Úřadu práce v Teplicích, a to prvé 3 měsíce částku 4.883,-- Kč měsíčně a další 3 měsíce pak částku 3.906,--Kč. V zápočtovém listě vystaveném žalovaným je vykázán průměrný hrubý výdělek žalobce ve výši 12.190,--Kč měsíčně. Z tohoto výdělku žalobce vycházel při výpočtu náhrady za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti. (viz – hlášení o pracovní neschopnosti žalobce od 2.10.2000 do 2.3.2001, mzdové listy žalobce z roku 2000 a z roku 2001, vyrozumění Kooperativy, pojišťovny, a.s. ze dne 27.9.2001, zpráva Úřadu práce v Teplicích ze dne 16.4.2008, zápočtový list žalobce vystavený žalovaným, výslech žalobce). Žalobce byl zaměstnán u firmy B.A.DORA, a.s., Most, zaměstnán jako ostraha majetku a osob v době od 19.12.2001 do 18.3.2002. Pracovní poměr s ním tato firma ukončila ve zkušební době podle ust. § 58 tehdy platného zákoníku práce (zák.č. 65/65 Sb.) Vyrozumění o rozvázání pracovního poměru tato firma ničím neodůvodnila. Po rozvázání pracovního poměru u této firmy byl žalobce v pracovní neschopnosti a pobíral nemocenské v tzv. ochranné době. V době od 22.2.2003 do 5.12.2003 byl žalobce poživitelem plného invalidního důchodu ve výši 9.107,-- Kč měsíčně. Od 6.12.2003 byl žalobci přiznán částečný invalidní důchod tehdy činící 5.209,--Kč měsíčně. Po přiznání částečného invalidního důchodu se žalobce zaevidoval na Úřadu práce v Teplicích jako uchazeč o zaměstnání od 8.12.2003 a v evidenci byl do 30.6.2004. Po dobu této evidence žalobce nepobíral žádné hmotné zabezpečení před nástupem do zaměstnání, jelikož nesplňoval podmínku stanovenou v ust. § 16 odst. 8 zák.č. 1/91 Sb., o zaměstnanosti. Dle pracovní rekomandace posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích byl žalobce neschopen práce s přetěžováním horních končetin, práce s nadlimitními vibracemi a práce v nepříznivých klimatických podmínkách. V této souvislosti bylo žalobci dne 26.8.2002 vystaveno též ohodnocení ztížení společenského uplatnění. (viz zpráva firmy B.A.DORA, a.s., Most s přílohami, zpráva České správy sociálního zabezpečení v Praze, zpráva Úřadu práce v Teplicích, rozhodnutí Úřadu práce v Teplicích ze dne 15.12.2003, oznámení České správy sociálního zabezpečení v Praze o přiznání částečného invalidního důchodu z 9.12.2003, pracovní rekomandace vystavená posudkovým lékařem Okresní správy sociálního zabezpečení v Teplicích, odborné vyjádření Krajské zdravotní, a.s., Masarykovy nemocnice v Ústí nad Labem, odd. nemocí z povolání ze dne 8.10.2008).

Od 1.7.2004 je žalobce zaměstnán u firmy TABUC-PACK, s.r.o., jako kartonážní dělník. Jedná se o práci pod střechou, v teple, při níž žalobce jezdí s tzv. paletákem, což je mechanické zařízení na zvedání palet. Jedná se o zaměstnání v tzv. chráněných dílnách. U této firmy je žalobce zaměstnán doposud. Toto zaměstnání si našel sám. Výdělky, kterých žalobce dosáhl jako zaměstnanec firmy B.A. Dora, a.s., Most, a dále jako zaměstnanec firmy TABUCK-PACK, s.r.o., prokazoval žalobce zprávou o příjmu u B.A.DORA, a.s., a mzdovými listy za období od 1.7.2004 do 31.12.2004, za období od 1.1.2005 do 31.12.2005, vyúčtováními mezd žalobce za období od 1.1.2006 do 31.12.2008 u firmy TABUCK-PACK s.r.o.. Výši plného a částečného invalidního důchodu přiznaného od 9.12.2003 za období následující prokazoval oznámením České správy sociálního zabezpečení o výši částečného invalidního důchodu a přehledem o výplatě plného a částečného invalidního důchodu vyhotoveným Českou správou sociálního zabezpečení v Praze. Žalobce dále předložil oznámení žalovaného ze dne 12.9.2000 o přiznání zvláštního příspěvku horníkům žalobci od 1.10.2000 ve výši 1.900,-- Kč po dobu 36 měsíců podle zák.č. 98/87 Sb. ve znění zák.č. 160/89 Sb.

K posouzení námitky žalovaného, že s ohledem na odstup času od doby zjištění předmětné nemoci z povolání má žalovaný pochybnost, zda nemoc z povolání dosud u žalobce trvá a zda je nadále okolností, která limituje pracovní schopnost žalobce, vyžádal soud odborné vyjádření o Krajské zdravotní, a.s., Masarykovo nemocnice, o.z. v Ústí nad Labem, oddělení nemocí z povolání. Tato ve vyjádření ze dne 8.10.2008 uvedla, že žalobce je nadále ve sledování, že se v souvislosti se předmětnou nemocí z povolání – syndrom karpálního tunelu oboustranný, podrobil operaci v listopadu 2000, dále se podrobil reoperaci dne 30.10.2002. Podle EMG z roku 2006 trval oboustranně středně těžký nález a v srpnu 2008 opakovaná EMG vyšetření prokázala residuální nález a rovněž i residuální klinický nález s typickými potížemi pro karpální tunely. Dne 25.9.2008 byl případ žalobce s podkladovou dokumentací konzultován na Odborné komisi pro posuzování nemocí z povolání ČLS JEP pro oblast Čech a Moravy se závěrem, že nemoc z povolání uznaná 13.8.2001 u žalobce trvá.

Ke znaleckému posudku podanému znalkyní paní MUDr. Ivanou Rožničkovou ze dne 27.12.2004 soud při rozhodování ve věci nepřihlížel, neboť tato listina nemá náležitosti znaleckého posudku podle zákona č. 36/67 Sb. . Dále vzal v úvahu, že oprávnění posoudit, zda určité zdravotní postižení je nemocí z povolání a zda trvá či nikoliv přísluší podle ust. § 16 odst. 3 zák. č. 582/91 Sb. pouze určeným zdravotnickým zařízením uvedeným ve vyhlášce č. 342/97 Sb. , že podle ust. § 7 vyhlášky 342/97 Sb. platí, že posouzení, zda osoba, jejíž onemocnění bylo uznáno nemocí z povolání, ještě trpí či netrpí touto nemocí , přísluší pouze příslušnému středisku nemocí z povolání, takže se jedná o posouzení odborné skutečnosti, které nenáleží soudu a které nemůže nahradit ani žádný znalecký posudek, protože jiný orgán než příslušné středisko nemocí z povolání takovou působnost nemá. Z tohoto důvodu soud nepřipustil důkaz znaleckým posudkem znalcem z oboru zdravotnictví – pracovní úrazy ne nemoci z povolání, který navrhoval doplnit žalovaný. Takový důkaz by byl podle názoru soudu nutný tehdy , jestliže by se příslušné středisko nemocí z povolání vyjádřilo tak, že vedle přiznané nemoci z povolání ovlivňuje pracovní schopnost žalobce i jiná skutečnost nemající souvislost s předmětnou nemocí z povolání. Důkaz ke zjištění tzv. pravděpodobného výdělku jakožto výdělku před vznikem žalobce nenavrl ani soud nepředložil. Soud sám takovýto důkaz neopatřil, a to s odkazem na dále uvedené právní posouzení věci, v jehož rámci také soud uvádí výši jednotlivých dílčích náhrad za ztrátu na výdělku.

Z výše uvedeného skutkového stavu soud při rozhodování ve věci vycházel, neboť vychází z provedených důkazů. Současně soud přihlédl ke všem skutečnostem, které vyšly za řízení najevo a k tomu, co uvedli účastníci.

V rámci právního posouzení věci s ohledem na charakter uplatněného nároku a období , za něž je vymáhán, soud nejprve řešil otázku, podle jaké hmotně právní úpravy bude nároky uplatněné žalobcem posuzovat.

Zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, účinný od 1.1.2007, v ust. § 395 bod č. 1 zrušil s účinností od 1.1.2007 zákon č. 65/65 Sb., zákoník práce. Podle § 275 zák. č. 262/2006 Sb. (nový zákoník práce) zabezpečení zaměstnanců pro případ újmy na zdraví při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání upravuje zvláštní právní předpis, pokud není v tomto zákoně stanoveno jinak. Zmiňovaným zvláštním právním předpisem je zákon č. 266/2006 Sb., o

úrazovém pojištění zaměstnanců , který však nabývá účinnosti až od 1.1.2010. Z ust. § 364 odst. 1 zák.č. 262/2006 Sb. (nový zákoník práce) vyplývá, že náhrada škody z pracovního úrazu, k němuž došlo v době před nabytím účinnosti právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců nebo nemocí z povolání , která byla zjištěna přede dnem nabytí účinnosti právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců, a nebyla poskytována, se řídí dosavadními právními předpisy. Náhradu škody v těchto případech poskytne orgán, který je k tomu příslušný podle právní úpravy úrazového pojištění zaměstnanců. Z ust. § 365 zák.č. 262/2006 Sb. (nový zákoník práce) vyplývá, že ode dne nabytí účinnosti zák.č. 262/2006 Sb. (nového zákoníku práce), tzn. od 1.1.2007, až do dne nabytí účinnosti zákona o úrazovém pojištění zaměstnanců, to je zák.č. 266/2006 Sb., tzn. do 1.1.2010, se náhrada škody vzniklá na zdraví zaměstnance z důvodu pracovního úrazu nebo nemoci z povolání bude řídit úpravou obsaženou v přechodných ustanoveních zák. č. 262/2006 Sb. , tzn. ust. § 366 a následujících. Z toho dále vyplývá, že nároky na náhradu za ztrátu na výdělků vzniknuvší před datem účinnosti zák.č. 266/2006 Sb. , tzn. před datem 1.1.2007, je třeba posoudit podle zák.č. 65/65 Sb. , účinného do 31.12.2006 (starý zákoník práce). Právní úpravou účinnou před 1.1.2007 se pak řídí i určení výdělku před vznikem škody způsobené nemocí z povolání, tzn. ust. § 275 zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce), z něhož vyplývá , že zjišťování a používání průměrného výdělku upravuje zvláštní zákon, to je zák.č. 1/92 Sb. o mzdě, odměně za pracovní pohotovost a o průměrném výdělků.

Z ust. § 190 odst. 3 zák. č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) vyplývá, že za škodu způsobenou zaměstnanci nemocí z povolání odpovídá zaměstnavatel, u něhož zaměstnanec pracoval naposledy před jejím zjištěním v pracovním poměru za podmínek, z nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen.

V daném případě z provedeného dokazování vyplývá, že zaměstnavatelem, u něhož žalobce naposledy pracoval před zjištěním předmětné nemoci z povolání v pracovním poměru za podmínek, z nichž tato nemoc vzniká, byl žalovaný. (viz rozhodnutí o přiznání nemoci z povolání ze dne 13.8.2001 odd. nemocí z povolání Masarykovo nemocnice v Ústí nad Labem). To žalovaný nezpochybnil.

Z ust. § 195 odst. 1 a 2 zák. č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) vyplývá, že náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání invalidity nebo částečné invalidity se poskytne zaměstnanci v takové výši, aby spolu s jeho výdělkem po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného invalidního nebo částečného invalidního důchodu poskytovaného z téhož důvodu se rovnala jeho průměrnému výdělků před vznikem škody. Přitom se nepřihlíží ke zvýšení invalidního důchodu pro bezmocnost, ke snížení tohoto důchodu podle právních předpisů o sociálním zabezpečení, ani k výdělků zaměstnance , kterého dosáhl zvýšeným pracovním úsilím. Náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti přísluší zaměstnanci i při pracovní neschopnosti z jiného důvodu, než je původní pracovní úraz nebo nemoc z povolání. Přitom se za výdělek po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání považuje výdělek, z něhož se stanoví výše nemocenského.

Z provedeného dokazování v daném případě vyplývá, že žalobci byla přiznána Kooperativou, pojišťovnou, a.s., vyzumívacím dopisem ze dne 27.9.2001 po ukončení pracovního poměru žalobce u žalovaného, konkrétně od 2.10.2000 do 2.3.2001

podle ust. § 194 odst. 1 zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce), náhrada za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti způsobené předmětnou nemocí z povolání v hrubé výši 6.488,- Kč. To znamená, že po ukončení pracovního poměru u žalovaného nemohl žalobce pracovat z důvodu nemoci. V průběhu období od 2.10.2000 do 2.3.2001 se žalobce v listopadu 2000 podrobil operaci, která byla v příčinné souvislosti se zjištěnou nemocí z povolání. (viz listina o přiznání nemoci z povolání ze dne 13.8.2001) Dočasná ztráta žalobce pracovat po datu 30.9.2000 byla tedy v příčinné souvislosti se zjištěnou nemocí z povolání. Jakmile tato dočasná pracovní neschopnost žalobce skončila, projevil žalobce vůli pracovat tím, že se od 5.3.2001 zaevidoval jako uchazeč o zaměstnání na Úřadu práce v Teplicích. Zaměstnání si našel posléze sám, a to u firmy B.A. DORA, a.s., u níž nastoupil do pracovního poměru dne 19.12.2001. Tato zjištění žalovaný v řízení nevyvrátil. Žalovaný však poukazoval na článek 26 odst. 3 zák. č. 1/93 Sb., jímž byla vyhlášena Listina základních práv a svobod jako součást ústavního pořádku České republiky, v němž je zakotveno, že každý má právo získávat prostředky pro své životní potřeby prací, že občany, kteří toto právo nemohou bez své viny vykonávat, stát v přiměřeném rozsahu hmotně zajišťuje, že podmínky stanoví zákon, že důsledky nedostatku pracovních příležitostí na trhu práce by se neměly přenášet v případě evidence poškozeného zaměstnance na úřadu práce na jeho bývalého zaměstnavatele.

V rámci úvahy, zda od 5.3.2001 a v období následujícím vznikla na straně žalobce ztráta na výdělku a zda byla v příčinné souvislosti s předmětnou nemocí z povolání, vycházel soud z obecné zásady, že zaměstnanec, se kterým byl rozvázán pracovní poměr z důvodu organizačních změn, by na tom neměl být při odškodňování náhrady za ztrátu na výdělku (ale pouze při vlastním odškodňování) ani lépe, ale ani hůře ve srovnání se stavem, kdy byl zaměstnán, přičemž rizika vyplývající z možnosti ztráty zaměstnání a nezaměstnanosti nemohou být řešena cestou odškodňování pracovních úrazů nebo nemocí z povolání. V duchu této zásady byla tato právně neupravená problematika podle rozhodovací praxe soudů posléze zahrnuta do zákona, a to do ust. § 371 odst. 3 zák.č. 262/2006 Sb. (nový zákoník práce), kde je stanoveno, že náhrada za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání plné či částečné invalidity podle § 371 odst. 1 téhož zákona přísluší i zaměstnanci, který je veden v evidenci uchazečů o zaměstnání; za výdělek po pracovním úrazu nebo zjištění nemoci z povolání se považuje výdělek ve výši minimální mzdy. Soud ve věci rozhodoval v době, kdy uvedená právní úprava již existovala a byla i účinná. Má tedy za to, že může z této úpravy podpůrně vycházet a že není jeho povinností se striktně držet praxe, jaká existovala před 1.1.2007 a která nebyla jednotná. Vychází z toho, že rozhodnutím soudu by žalobci neměla být způsobena v důsledku někdejší nejednotné praxe újma. Soud takto dospěl k závěru, že i před 1.1.2007 mohl vzniknout nárok na náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání plné nebo částečné invalidity i zaměstnanci, který byl veden v evidenci na úřadu práce a který tak projevil vůli pracovat. Za výdělek po zjištění nemoci z povolání považoval minimální mzdu, které by mohl žalobce dosáhnout.

Pokud se týče výdělku před vznikem škody z provedeného dokazování vyplývá, že poslední výdělek, jehož žalobce dosáhl, byl výdělek u žalovaného, jenž činil 12.190,-- Kč hrubého (viz zápočtový list žalobce). Jiný výdělek žalobce neměl, jelikož od 2.10.2000 do 2.3.2001 byl v pracovní neschopnosti a od 5.3.2001 byl zaevidován jako uchazeč o zaměstnání na úřadu práce a neměl tudíž žádný výdělek. Žalovaný odkazoval v této souvislosti na ust. § 17 odst. 4 zák.č. 1/92 Sb., kde bylo stanoveno, že pokud zaměstnanec v rozhodném období

neodpracoval alespoň 22 dnů, použije se místo průměrného výdělku pravděpodobný výdělek. Ten se zjišťoval z hrubé mzdy, které zaměstnanec dosáhl od počátku rozhodného období, popřípadě z hrubé mzdy, které by zřejmě dosáhl. Soud porovnal tuto úpravu zjišťování průměrného výdělku před vznikem škody s úpravou, kterou pro obdobné situace přinesl zák. č. 262/2006 Sb., neboť rozhodoval v době, kdy tento zákon již byl účinný a nelze jej pominout, pokud přichází z preferencí hlediska výhodnosti pro zaměstnance. Soud proto při zjišťování výdělku před vznikem škody vyšel podpůrně z ust. § 382 odst. 1 zák. č. 262/2006 Sb. (nový zákoník práce), v němž je stanoveno, že při zjišťování průměrného výdělku pro účely náhrady škody při pracovních úrazech nebo nemocech z povolání je rozhodným obdobím předchozí kalendářní rok, je-li toto rozhodné období pro zaměstnance výhodnější. Vycházel proto při zjištění výdělku žalobce po zjištění nemoci z povolání z hrubého výdělku 12.190,-- Kč, jehož dosáhl žalobce v předchozím kalendářním roce, tzn. v roce 2000, u žalovaného, neboť toto je pro žalobce výhodnější. Výhodnost spočívá v tom, že žalobce jako osoba se základním vzděláním toliko s praxí v hornické profesi by měl zásadně výdělek nižší než byl jeho výdělek u žalovaného, neboť by vykonával povolání méně společensky významné a s menším pracovním rizikem, než bylo povolání horníka. Jiný postup by podle názoru soudu znamenal tvrdost v neprospěch žalobce v porovnání se stávající právní úpravou. Výdělek před vznikem škody ve výši 12.190,-- Kč hrubého nepodléhal valorizaci podle vl. nař. č. 444/2001 Sb., neboť náhrada za ztrátu na výdělků vznikla až po 31.12.2000.

Při určení náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti za období od 5.3.2001 do 31.3.2002 po dobu evidence žalobce na úřadu práce, tzn. v období od 5.3.2001 do 18.12.2001, považoval soud analogicky podle § 371 odst. 3 zák.č.262/2006 Sb. za výdělek po zjištění nemoci z povolání minimální mzdu, která podle vl. nař. č. 429/2000 Sb. činila 5.000,-- Kč hrubého měsíčně. V roce 2001 tedy vznikla žalobci ztráta na výdělků od března do listopadu vždy ve výši 5.290,-- Kč, když k minimální mzdě byl připočten zvláštní příspěvek horníků ve výši 1.900,--Kč, takže ztráta na výdělků se rovnala vždy rozdílu částek 12.190,- Kč minus 6.900,- Kč. Při určení náhrady za ztrátu na výdělků za měsíc prosinec 2001 vzal soud v úvahu, že v tomto měsíci byl žalobce v evidenci na úřadu práce od 1.12.2001 do 18.12.2001 a že od 19.12.2001 byl zaměstnán a pobíral mzdu od firmy B.A. DORA, a.s. ve výši 3.295,- Kč. Výdělek po zjištění nemoci z povolání za období od 1.12.2001 do 18.12.2001 činil alikvotní část z minimální mzdy 5.000,- Kč, to je částka 2.800,-Kč. Po připočtení zvláštního příspěvku horníků ve výši 1.900,- Kč tedy činil příjem žalobce v prosinci 2001 částku 7.995,- Kč . Náhrada za ztrátu na výdělků za prosinec 2001 tedy činila 4.195,--Kč. Při určení náhrady za ztrátu na výdělků za období od 1.1.2002 do 31.3.2002 vycházel soud z výdělků před vznikem škody ve výši 12.190,--Kč a dále z výdělků, jichž žalobce dosáhal u firmy B.A. DORA, a.s. a ze zvláštního příspěvku horníkům ve výši 1.900,-- Kč měsíčně. V měsíci lednu 2002 činila ztráta na výdělků částku 3.158,-- Kč (tj. 12.190,- Kč minus 7.132,-Kč a minus 1.900,-Kč). Žalobce však uplatňoval částku nižší, a to 2.383,--Kč, která mu také

byla přiznána, neboť soud je vázán návrhem a nemůže přisoudit více, než je požadováno (viz ust. § 153 odst. 2 o.s.ř.). V měsíci únoru 2002 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 4.624,-Kč (to je 12.190,- Kč minus součet částek 5.666,-Kč a 1.900,- Kč). Žalobce však žádal zaplatit na náhradě za ztrátu na výdělků za únor 2002 pouze částku 4.187,--Kč. Byla mu tedy vzhledem k vázanosti soudu návrhem přiznána jen částka 4.187,--Kč (viz ust. § 153 odst. 2 o.s.ř.). V měsíci březnu 2002 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 3.340,- Kč (to je

12.190,-Kč minus součet částek 6.950,- Kč a 1.900,-Kč). Žalobce uplatňoval za měsíc březen 2002 částku 4.187,-Kč. Bylo mu však vyhověno pouze v rozsahu částky 3.340,-Kč, neboť vyšší náhrada za ztrátu na výdělků za měsíc březen 2002 žalobci nevznikla.

Pokud se tedy týče nároku žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků za období od 5.3.2001 do 31.3.2002 dospěl soud k závěru, že za toto období činila ztráta na výdělků žalobce celkem částku 61.715,-K. Žalobce uplatňoval částku 94.123,-Kč. Soud proto v rozsahu částky 32.408,-Kč žalobu na jistinu zamítl, neboť v tomto rozsahu nebyla za označené období žaloba důvodná (viz výroky sub. I a sub. II).

Ohledně nároku žalobce na zaplacení náhrady za ztrátu na výdělků za období od 22.2.2003 do 5.12.2003 ve výši 38.521,-Kč bylo rozhodnuto částečným rozsudkem č.j.: 16 C 397/2002-133, ze dne 7.5.2007 tak, že v důsledku námítky promlčení uplatněné žalovaným byla žaloba v této části zamítnuta. Námítkou promlčení zůstal nedotčen nárok žalobce na náhradu za ztrátu na výdělků uplatněný za období od 1.7.2004 do 31.12.2005. Za toto období žádal žalobce zaplatit celkem částku 34.489,-Kč s příslušenstvím.

Vzhledem k tomu, že se podle ust. § 263 odst. 3 zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) ve dvouleté promlčecí lhůtě v případě škody na zdraví, promlčovaly pouze jednotlivé dílčí nároky na odškodnění ve smyslu ust. § 261 odst. 2 zák. č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce), pokud nárok na ně nebyl u soudu uplatněn včas a pokud se žalovaný promlčení u soudu dovolal (viz § 261 odst. 1 zák.č. 65/65 Sb.), že však nárok dotčený námítkou promlčení jako takový nezanikl, ale stal se toliko nevymahatelným u soudu, vycházel soud i při zjištění náhrady za ztrátu na výdělků za období od 1.7.2004 do 31.12.2005 z výdělků před vznikem škody ve výši 12.190,-Kč, který po provedené valorizaci činil částku 13.530,-Kč. Dále z částečného invalidního důchodu, jenž byl žalobci přiznán v roce 2004 ve výši 5.307,-Kč měsíčně. Dále vycházel z hrubé mzdy žalobce u firmy TABUC-PACK, s.r.o., které dosáhl v jednotlivých měsících od 1.7.2004. Takto zjistil, že v měsíci červenci 2004 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.494,- Kč (tj. 13.530,- Kč minus - součet částek 6.729,- Kč a 5.307,- Kč), v měsíci srpnu 2004 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.994,- Kč (tj. 13.530,- Kč minus - součet částek 6.229,-Kč a 5.307,-Kč), v měsíci září 2004 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 2.254,- Kč (tj. 13.530,- Kč minus - součet částek 5.789,- Kč a 5.307,-Kč), v měsíci říjnu 2004 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.591,- Kč (tj. 13.530,- Kč minus - součet částek 6.632,-Kč a 5.307,-Kč), v měsíci listopadu 2004 činila náhrada za ztrátu na výdělků 1.766,- Kč (tj. 13.530,- Kč minus - součet částek 6.457,- Kč a 5.307,- Kč), v měsíci prosinci 2004 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.721,- Kč (tj. 13.530,- Kč minus - součet částek 6.502,-Kč a 5.307,-Kč).

Při zjišťování náhrady za ztrátu na výdělků za rok 2005 vycházel soud z valorizovaného výdělků před vznikem škody ve výši 14.260,-Kč, z částečného invalidního důchodu přiznaného žalobci v roce 2005 ve výši 5.613,-Kč měsíčně a dále z výdělků žalobce u firmy TABUC-PACK, s.r.o. dosažených v jednotlivých měsících roku 2005. V měsíci lednu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 2.118,-Kč (tj. 14.260,-Kč minus - součet částek 6.529,- Kč a 5.613,-Kč). Žalobce však uplatnil nárok na náhradu za ztrátu na výdělků jen ve výši 1.388,-Kč. Návrhem žalobce byl soud vázán, proto přiznal žalobci náhradu pouze ve výši 1.388,-Kč (viz ust. § 153 odst. 2 o.s.ř.). V měsíci únoru 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 2.499,- Kč (tj. 14.260,-Kč minus - součet částek 6.238,-Kč a 5.613,-Kč).

V měsíci březnu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 2.874,- Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 5.773,-Kč a 5.613,- Kč). V měsíci dubnu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 3.173,- Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 5.484,-Kč a 5.613,-Kč). V měsíci květnu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 2.015,-Kč (tj. 14.206,-Kč minus – součet částek 6.432,-Kč a 5.613,- Kč). V měsíci červnu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 3.205,-Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 5.442,-Kč a 5.613,- Kč). V měsíci červenci 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 2.162,-Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 6.485,-Kč a 5.613,-Kč). V měsíci srpnu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.808,-Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 6.839,-Kč a 5.613,-Kč). V měsíci září 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.418,-Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 7.229,- Kč a 5.613,-Kč). V měsíci říjnu 2005 činila náhrada za ztrátu na výdělků částku 1.418,- Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 7.229,-Kč a 5.613,-Kč). V měsíci listopadu 2005 žalobci ztráta na výdělků nevznikla , neboť jeho výdělek po zjištění nemoci z povolání ve výši 10.229,- Kč s připočtením částečného invalidního důchodu 5.613,-Kč byl vyšší než výdělek žalobce před vznikem škody ve výši 14.260,-Kč. V měsíci prosinci 2005 vznikla žalobci náhrada za ztrátu na výdělků ve výši 1.599,-Kč (tj. 14.260,-Kč minus – součet částek 7.048,-Kč a 5.613,-Kč).

Za období od 1.7.2004 do 31.12.2005 tedy soud přiznal žalobci náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti v celkové výši 34.489,- Kč (viz výrok sub. III).

Při zjišťování náhrady za ztrátu na výdělků za období od 1.1.2006 do 31.12.2006 vycházel soud z valorizovaného výdělků před vznikem škody ve výši 14.973,- Kč, z částečného invalidního důchodu přiznaného žalobci v roce 2006 ve výši 5.852,- Kč měsíčně a dále z výdělků žalobce u firmy TABUC-PACK, s.r.o., dosažených v jednotlivých měsících roku 2006. Takto zjistil, že žalobci vznikla ztráta na výdělků v roce 2006 v měsíci lednu ve výši 966,- Kč (tj. 14.973,- Kč minus – součet částek 8.155,-Kč a 5.862,- Kč), v měsíci únoru ve výši 985,- Kč (tj. 14.973,-Kč minus – součet částek 8.136,- Kč a 5.852,-Kč), v měsíci dubnu ve výši 5.112,- Kč (tj. 14.973,-Kč minus – součet částek 4.009,-Kč a 5.852,-Kč), v měsíci květnu ve výši 550,- Kč (tj. 14.973,-Kč minus – součet částek 8.559,- a 5.852,-Kč). V ostatních měsících roku 2006 převyšoval výdělek po zjištění nemoci z povolání s připočtením částečného invalidního důchodu výdělek žalobce před vznikem škody, takže ke ztrátě na výdělků v ostatních měsících nedošlo. Celkem činila ztráta na výdělků za období od 1.1.2006 do 31.12.2006 částku 7.613,-Kč (viz výrok sub. V).

Při zjišťování náhrady za ztrátu na výdělků za období od 1.1.2007 do 31.12.2008, vycházel soud v případě roku 2007 z valorizovaného výdělků před vznikem škody ve výši 15.871,- Kč , z částečného invalidního důchodu přiznaného žalobci v roce 2007 ve výši 6.198,- Kč a z výdělků žalobce u firmy TABUC-PACK, s.r.o., dosažených v jednotlivých měsících roku 2007. Takto zjistil, že v roce 2007 vznikla žalobci ztráta na výdělků v měsíci únoru ve výši 3.492,- Kč (tj. 15.871,- Kč minus – součet částek 6.181,-Kč a 6.198,-Kč), v měsíci březnu ve výši 508,- Kč (tj. 15.871,-Kč minus – součet částek 9.165,- Kč a 6.198,-Kč), v měsíci listopadu ve výši 4.062,-Kč (tj. 15.871,- Kč minus – součet částek 5.611,- Kč a 6.198,-Kč). V ostatních měsících roku 2007 byl výdělek po zjištění nemoci z povolání s připočtením částečného invalidního důchodu vyšší než výdělek žalobce před vznikem škody, takže v ostatních měsících roku 2007 žalobci ztráta na výdělků nevznikla. Celkem činila ztráta na výdělků v roce 2007 na straně žalobce částku 8.062,-Kč.

Žalobce však uplatňoval nárok na náhradu za ztrátu na výdělků za rok 2007 pouze ve výši 7.749,--Kč. Návrhem žalobce byl soud vázán a nemohl proto žalobci přisoudit více, než bylo požadováno (viz ust. § 153 odst. 2 o.s.ř.), přiznal tedy žalobci za rok 2007 náhradu za ztrátu na výdělků ve výši 7.749,--Kč, která je součástí částky 30.321,-- Kč přiznané ve výroku sub. VII.

Při zjišťování náhrady za ztrátu na výdělků za období od 1.1.2008 do 31.12.2008 vycházel soud z valorizovaného výdělků před vznikem škody ve výši 16.347,- Kč, z částečného invalidního důchodu přiznaného žalobci v roce 2008 ve výši 6.937,- Kč měsíčně a z výdělků žalobce u firmy TABUC-PACK, s.r.o., dosažených v jednotlivých měsících roku 2008. Takto zjistil, že v roce 2008 vznikla žalobci ztráta na výdělků v celkové výši 22.572,- Kč (tj. souhrn částek 1.059,- Kč, 1.274,-Kč, 1.274,- Kč, 1154,- Kč, 2.905,-Kč, 3.175,- Kč, 3327,- Kč, 2.407,- Kč, 1.421,- Kč, 1.110,- Kč, 1.071,- Kč, 2.395,- Kč). Soud tedy přiznal žalobci za období od 1.1.2008 do 31.12.2008 náhradu za ztrátu na výdělků ve výši 22.572,--Kč, která je součástí celkové částky 30.321,--Kč přiznané ve výroku sub. VII.

Jiná než výše uvedená období předmětem žaloby nebyla.

Pokud se týče náhrad za ztrátu na výdělků za rok 2007 a 2008, jež jsou nároky vzniknuvšími za účinnosti zák.č. 262/2006 Sb. (nový zákoník práce), tak pro určení jejich výše stanoví ust. § 371 odst. 1 zák.č. 262/2006 Sb. obdobný postup jako ust. § 195 odst. 1 a 2 zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce), což znamená, že náhrada za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti nebo při uznání plné nebo částečné invalidity přísluší zaměstnanci ve výši rozdílu mezi průměrným výdělkem před vznikem škody a výdělkem dosahovaným po pracovním úrazu nebo po zjištění nemoci z povolání s připočtením případného plného nebo částečného invalidního důchodu pobíraného z téhož důvodu. Ke snížení plného nebo částečného invalidního důchodu pro souběh s jiným důchodem podle právních předpisů o důchodovém pojištění, ani k výdělků zaměstnance, kterého dosáhl zvýšeným pracovním úsilím, se nepřihlíží. Soud proto ve výroku sub. VII přiznal žalobci též náhradu za ztrátu na výdělků za roky 2007 a 2008 v celkový výši 30.321,--Kč.

Žalobce současně uplatňoval nárok na zaplacení úroku z prodlení, a to ve výši stanovené vl. nař. č. 142/94 Sb. ve znění vl. nař. č. 163/2005 Sb. s poukazem na skutečnost, že náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti vyplácí zaměstnavatel pravidelně jednou měsíčně (viz ust. § 205b odst. 3 zák. č. 65/65 Sb. pro období do 31.12.2006 a dále ust. § 382 odst. 2 zák.č. 262/2006 Sb. pro období od 1.1.2007 do 31.12.2008) etapově v návaznosti na termín splatnosti jednotlivých měsíčních náhrad za ztrátu na výdělků. Uvedl, v termínech splatnosti jednotlivých náhrad za ztrátu na výdělků dobrovolně plněno žalovaným nebylo, že žalovaný dobrovolně neplnil ani poté, co mu byla doručena žaloba a návrhy na změnu podané žaloby. Tyto skutečnosti žalovaný potvrdil. Současně však poukázal na to, že žalobce vyčíslil nárok na náhradu za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti až v žalobě, případně v návrzích na změnu žaloby, že v období, jehož se uplatněný nárok na náhradu za ztrátu na výdělků týká, již žalobce nebyl zaměstnancem žalované, takže zjištění případné náhrady za ztrátu na výdělků a její výše záviselo i na součinnosti žalobce, tzn. na předložení příslušných podkladů ze strany žalobce. Odmítal tedy tvrzení žalobce, že žalovaný mohl etapově pravidelně měsíčně určovat, zda došlo u žalobce a ke ztrátě na výdělků a stanovit její měsíční výši.

Z ust. § 253 odst. 2 zák. č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) vyplývá, že není-li doba

uspokojení nároku stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí soudu nebo dohodnuta, musí být nárok uspokojen do tří dnů ode dne, kdy o uspokojení oprávněný účastník požádal. Z ust. § 256 odst. 1 zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) vyplývá, že účastník, který včas a řádně neuspokojí nárok druhého účastníka, je v prodlení. Z ust. § 256 odst. 2 zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) vyplývá, že účastník, jehož peněžitý nárok nebyl včas a řádně uspokojen, může požadovat úroky z prodlení ve výši stanovené pro občanskoprávní vztahy. Z ust. § 256 odst. zák.č. 65/65 Sb. (starý zákoník práce) nedojde, jestliže druhý účastník včas a řádně nabídnuté plnění nepřijme nebo neposkytne součinnost potřebnou k uspokojení svého nároku. To znamená, že nejprve musí nastat splatnost uplatněného peněžitého nároku a že teprve po jeho splatnosti lze uvažovat o prodlení povinného účastníka s poskytnutím požadovaného plnění oprávněného účastníka. Tato právní úprava dopadá na nárok na zaplacení úroku z prodlení z náhrad za ztrátu na výdělku za období do 31.12.2006.

Pokud se týče nároku na zaplacení úroku z prodlení z náhrad za ztrátu na výdělku za období od 1.1.2007 do 31.12.2008, je třeba tento nárok posoudit podle ust. § 326 odst. 1 zák.č. 262/2006 Sb., z něhož vyplývá, že závazky v pracovněprávních vztazích se řídí mimo jiného též ust. § 516 až § 523 občanského zákoníku. To znamená, že nárok na zaplacení úroku z prodlení je třeba posoudit podle ust. § 517 odst. 1 a 2 občanského zákoníku, z něhož vyplývá, že dlužník, který svůj dluh řádně a včas nesplní je v prodlení. Jde-li o prodlení s plněním peněžitého dluhu, má věřitel právo požadovat od dlužníka vedle plnění úroky z prodlení, pokud není stanovena povinnost platit poplatek z prodlení; výši úroků z prodlení a poplatku z prodlení stanoví prováděcí předpis. Z ust. § 520 občanského zákoníku vyplývá, že k prodlení dlužníka nedojde, jestliže věřitel včas a řádně nabídnuté plnění od něj nepřijme nebo mu neposkytne součinnost potřebnou ke splnění dluhu.

V souzené věci se jednalo o náhradu za ztrátu na výdělku po skončení pracovní neschopnosti, a to za období, kdy žalobce již nebyl zaměstnancem žalovaného. Likvidace nároku na případnou náhradu za ztrátu na výdělku se tedy vyžadovala potřebnou součinnost ze strany žalobce spočívající v poskytnutí podkladů s údaji o výši výdělku po skončení pracovní neschopnosti, o přiznání plného nebo částečného invalidního důchodu poskytnutého z téhož žalobci z téhož důvodu, dále podkladů k posouzení příčinné souvislosti mezi tvrzenou ztrátou na výdělku a nemocí z povolání. Pokud nebyla požadovaná náhrada za ztrátu na výdělku za takovýchto poměrů vyčíslena, nelze podle názoru soudu tvrdit, že žalovaný byl v prodlení. Soud je proto názoru, že splatnost uplatněných náhrad za ztrátu na výdělku v daném případě založila až podaná žaloba jednotlivé návrhy na změnu žaloby, že pro počátek prodlení je pak rozhodující, kdy byla žaloba a návrhy na změnu žaloby doručeny žalovanému, neboť teprve tehdy nabyl žalovaný vědomost o uplatněném nároku a jeho výši a mohl na uplatněný nárok reagovat buď pozitivně, tzn. jeho uspokojením, nebo negativně, tzn. neposkytnutím požadovaného plnění. V duchu této právní úvahy proto soud nepřiznal žalobci nárok na zaplacení požadovaného úroku z prodlení z přisouzené náhrady za ztrátu na výdělku ve výši 61.715,- Kč za období od 5.3.2001 do 31.3.2002 (viz výrok sub. II), dále nárok na zaplacení požadovaného úroku z prodlení z náhrady za ztrátu na výdělku ve výši 34.489,-Kč za období předcházející datu 16.1.2007, neboť návrh na změnu žaloby byl žalované doručen až dne 12.1.2007, takže po připočtení třidenní lhůty pro poskytnutí případného plnění, se žalovaný do prodlení s plněním na tento nárok dostal až 16.1.2007. Povinnost k zaplacení úroku z prodlení z částky 34.489,-Kč byla proto žalovanému uložena až od 16.1.2007 a za dobu předcházející tomuto datu byl nárok na zaplacení úroku z prodlení

zamítnut (viz výrok sub. IV). Podle téže právní úvahy posoudil soud též nárok žalobce na zaplacení úroku z prodlení z částky 7.613,--Kč, neboť v tomto případě byl návrh na změnu žaloby doručen žalovanému 11.04.2007 a po připočtení třídní lhůty pro plnění se tedy žalovaný dostal do prodlení se zaplacením této částky od 15.4.2007. Soud proto přiznal žalobci právo na zaplacení úroku z prodlení z částky 7.613,--Kč až od 15.4.2007 a nárok na zaplacení úroku z této částky za období předcházející datu 15.4.2007 zamítl (viz výrok sub. VI). Ze stejné právní úvahy pak vychází rozhodnutí soudu o nároku na zaplacení požadovaného úroku z prodlení z částky 30.321,--Kč, kdy byl návrh na změnu žaloby doručen žalovanému dne 2.2.2009, takže po připočtení třídní lhůty pro plnění se žalovaný dostal do prodlení až od 6.2.2009. Žalovanému bylo proto uloženo zaplatit žalobci úrok z prodlení z částky 30.321,--Kč až od 6.2.2009 a za období předcházející datu 6.2.2009 byl nárok na zaplacení úroku z prodlení zamítnut (viz výrok sub. VIII).

Žalobce žádal zaplatit na nákladech řízení částku 55.428,20 Kč. Specifikoval tuto částku tak, že se jedná o odměnu za právní zastoupení žalobce zástupcem ustanoveným soudem, který je advokátem. Odměna za zastoupení advokátem před soudem prvního stupně podle vyhl.č. 484/2000 Sb. činí podle žalobce částku 41.410,--Kč. Dále žádal zaplatit 2 paušální náhrady po 75,-- Kč podle vyhl.č. č. 177/96 Sb. v dříve účinném znění a dále žádal zaplatit 8 paušálních náhrad po 300,--Kč podle vyhl.č. 177/96 Sb. v nyní účinném znění, to je celkem částka 2.550,--Kč. Dále žádal zaplatit náhradu za ztrátu času ve výši celkem 1.100,--Kč podle vyhl.č. 177/96 Sb. v souvislosti se studiem spisu dne 20.5.2004 a dále v souvislosti s účastí právního zástupce žalobce na jednáních u podepsaného soudu ve dnech 7.3.2007, 7.5.2007, 9.11.2007, 25.6.2008, 16.2.2009. Dále žádala zaplatit náhradu jízdného z Teplic do Mostu a zpět osobním automobilem tov. zn. Škoda Felicia, kdy byla vždy ujeta vzdálenost 2 x 30 km a kdy s ohledem na ujetou vzdálenost a technické parametry vozidla a cenu pohonných hmot činila náhrada jízdného dne 20.5.2004 částku 275,50 Kč, dne 7.3.2007 částku 297,60 Kč, dne 7.5.2007 částku 307,--Kč, dne 5.11.2007 částku 308,80 Kč. Náhrada jízdného v souvislosti s účastí žalobce na jednání dne 25.6.2008 činila částku 329,40 Kč, neboť tímto případem bylo cestováno osobním automobilem tov. značka Škoda Fabia. Celkem činilo jízdné částku 1.518,30 Kč. Ustanovený zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, která v daném případě činila při sazbě 19 % částku 8.849,90 Kč. Celkem včetně daně z přidané hodnoty činily tedy náklady na zastoupení žalobce částku 55.428,20 Kč. Jízdné bylo doloženo fotokopie z velkého technického průkazu uvedených automobilů a bylo též předloženo osvědčení o registraci plátce daně z přidané hodnoty znějící na jméno pana JUDr. Jiřího Sušky. Jinou náhradu nákladů řízení žalobce neuplatňoval. Od povinnosti platit soudní poplatek byl osvobozen podle zákona o soudních poplatcích.

Žalovaný žádal zaplatit na nákladech řízení částku 2.000,-- Kč, to je zaplacená záloha na znalecký posudek.

O náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovaným soud rozhodl podle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., z něhož vyplývá, že pokud měl účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nemá.

V daném případě se jedná o rozhodnutí, jímž se řízení končí. Proto soud při posouzení míry úspěchu žalobce a míry úspěchu žalovaného v řízení vycházel jednak z částečného zamítnutí

uplatněného nároku vysloveného v jednotlivých výrocích tohoto rozsudku a dále ze zamítnutí žaloby v případě nároku na zaplacení částky 38.521,-- Kč s příslušenstvím, o němž bylo rozhodnuto částečným rozsudkem č.j. 16 C 397/2002-133, ze dne 7.5.2007. Míra úspěchu žalobce představuje 66 % a míra úspěchu žalovaného 34 %. Po odečtení míry úspěchu žalovaného od míry úspěchu žalobce by žalobci náleželo právo na náhradu nákladů řízení v úrovni 32 %. Soud vzal dále v úvahu, že žalovaný je firmou nevyvíjející hospodářskou činnost v důsledku útlumu těžby. Aplikoval proto při rozhodování o náhradě nákladů řízení též ust. § 150 o.s.ř. a povinnost k náhradě nákladů řízení žalovanému vůči žalobci neuložil. (viz výrok sub. IX.)

O náhradě nákladů státu, které v daném případě představuje odměna za zastoupení žalobce ustanoveným zástupcem před soudem prvního stupně, jejíž výše v době vydání rozhodnutí nebyla známa, rozhodl soud podle ust. § 148 odst. 1 o.s.ř. co do základu tak, že stát nemá právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému, a to s přihlédnutím k míře úspěchu žalovaného v řízení a dále též s přihlédnutím k ust. § 150 o.s.ř. (viz výrok sub. X).

Žalobce byl v daném případě osvobozen ze zákona od povinnosti platit soudní poplatek (viz ust. § 11 odst. 2 písm. e) zák.č. 549/91 Sb.). Podle ust. § 2 odst. 3 zák.č. 549/91 Sb. by měl podle výsledku řízení zaplatit státu soudní poplatek nebo jeho odpovídající část žalovaný, pokud není též od poplatku osvobozen. V daném případě soud dospěl k závěru, že na straně žalovaného jsou s ohledem na to, že se jedná o firmu nevyvíjející hospodářskou činnost v důsledku útlumu těžby uhlí také splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků. Žalovanému proto nebyla stanovena povinnost k zaplacení alikvotní části soudního poplatku státu (viz výrok sub. XI.)

Výrok o lhůtě k plnění vychází z ust. § 160 odst. 1 o.s.ř. a vzhledem k postavení žalovaného jakožto firmy nevyvíjející hospodářskou činnost byla lhůta k plnění stanovena v délce 30-ti dnů, aby měl žalovaný možnost opatřit si potřebné finanční prostředky. (viz výrok sub. XII.)

Tolik odůvodnění rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání do 15-ti dnů od jeho doručení ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem prostřednictvím Okresního soudu v Mostě.

Nebude-li plněno dobrovolně, co ukládá vykonatelné rozhodnutí, lze se plnění domáhat soudním výkonem rozhodnutí.

V Mostě dne 16.února 2009

JUDr. Marie Švecová, v.r.
předsedkyně senátu

za správnost vyhotovení: Šárka Němcová